CEZARINA ADAMESCU

ACASĂ ÎN PARADIS

Requiem pentru Domnul nostru Artur Silvestri
(30 noiembrie – 3 decembrie 2008)

MOTO:

„!E sfânt şi sfânt şi sfânt e, Doamne, cel
de Tine plin cum Tu eşti plin de Tine
împacă-mă şi-mpacă-mă cu el
cu trupul meu voind să mă-nstrăine!”

-CEZAR IVĂNESCU-

I.

TÂRZIU DE IUBIRE

MESAJ

Din nou mi-ai trimis,
îngerul surâzând
purtând în mâini
ca pe o sfântă ofrandă
spațiul târziu
dintre cuvintele mele
şi focul cel sacru
jucând fascinant
dinaintea privirii.

N-am murit, mi-ai spus,
aşa cum ar crede oricine.

Am călătorit,
am pribegit prin sine
o mie şi una de nopți
pe tărâmul Milostivirii Divine.

M-am întors din
Tunelul portocaliu
ştiind c-o să-nviu,
iar astăzi
EU ÎNSUMI FIIND,,
-moartea mea ce-a murit
înviind,
e o legendă, un mit…

SEMNAL

Din cealaltă realitate
iată-mi trimiți
brațe întregi de cuvinte
precum buchetele de nu-mă-uita
din *spațiul târziu;*
cuvintele celor
o mie şi una de zile,
precum o mie şi una de candeli
aprinse cu mirul
niciodată risipit în zadar,
al iubirii…

IZVOR DE MÂNTUIRE

M-am rupt în două
în mine
până nu au rămas
decât ruine.

Am săpat
fântână spartă
şi-n loc e apă vie
am băut apă moartă.

Spune-mi, dacă nu Tu,
cine mai e
izvorul de mântuire?

Şi cum să nu mă simt biruită
de atâta libertate
rănită?

ENTROPIA NELINIŞTII

Măsura măsurării mele,
Tu se numeşte.
Tu – Cel ce eşti
peste toate
şi prin toate
        şi întru toţi

şi totodată Cel ce este cu noi
ca să ne aducă
în Duh de adevăr
smerenia Naşterii de Sine
în Cuvânt
sau
        Entropia Nelinişti….

EMPATIE

Cu cât sunt
mai aproape de mine,
mai aproape de tine
mă simt,
mărturisitor şi mărturisit.

Prin mine te caut
şi uneori găsesc
imaginea ta în oglindă.

Şi nu rareori
chipul semenilor
ia chipul tău
prietenos şi uimit,
căutându-mă…

SUFLETUL DE ACUM

Sufletul meu de acum
se revoltă
pe sufletul meu de atunci…

Pentru sufletul
de mai târziu
scriu, scriu, scriu…

Estimp,
cel de acum naşte prunci
şi aşteaptă porunci…

CAPTIV LUMINII

În lumină se vedeau
semne adânci
ca de lanțuri căzute;

păşeam pe urme pierdute
lovindu-mă de mireasma de crin
pe care un făt androgin
o lăsase în mine
aşa cum ai lăsa o ploaie
de lumini sângeroase
în carne, în oase,
sub pielea încinsă
ca o aură ninsă
cu fulgi de scântei
țâşnită din flautele
atâtor sfinți menestrei…

DOAR MÂNA ACEEA…

Spre îndreptarea
cea dătătoare de viață pășeam
obosită de moartea lăuntrică,
sleită de gesturi apăsătoare
săvârşită fără nici o simțire,
cu spaima nelămurită
că singurul prilej
ce mi-a fost dat
ar fi fost mâna aceea
tandră şi fermă
pe frunte, pe tâmplă,
de care avusesem totdeauna
o dureroasă
şi neliniştitoare nevoie…

ÎN SPAȚIUL TÂRZIU

Peregrin solitar
între început şi sfârşit
mă deznod şi mă realcătui
pentru a mă desprinde
acum şi în cele din urmă
de tot
şi a mă regăsi
în familia mea infinită
în spațiul târziu
dintre pământesc şi ceresc.

Ştiu. Ştiu.
Vocea mea de acum
nu e decât
o sfântă strigare-n pustiu….

TĂMĂDUIȚI PRIN IUBIRE

Să intrăm în râu
când apa începe să se învălurească
să intrăm,
în crin îmbrăcându-ne
pentru ca
tămăduiți prin iubire
să renaştem – aceeaşi –
albi la trup şi la suflet
cum numai Lumina neîncepută
e albă
şi învăluitoare de frunți
ca o aură
pe icoană…

TREPTE

Calci pe spinii
presărați pe poteci
ca pe sufletul sfânt
al Luminii
aprinse din veci.

Nu privi înapoi
când ai să treci
fiindcă lujerii goi
ai Sfintei Lumini
se vor preface în spini
pe trandafirii ce sunt
fără altoi…

ȚII MINTE?...

Prin ceață
ca pe o străină
mă priveşte uituca
Lumină,
pe mine care i-am fost
poem de-nvățat pe de rost,
fereastră
de pătruns până la raza
din astră…

Să mă-nalț până la ea
mi-am zdrelit genunchii
şi coatele
şi-acum, obosită,
Lumina mi-ntoarce trufaşă
privirea şi spatele.

Ții minte, lumino,
cât m-a durut,
în mine când te-am născut?

Şi cât plânsei şi mă duru
că nu m-ai născut tu
din albă placentă
atinsă de-o rază adiacentă?

Lasă tu, fecioară mireasă,
mai lasă-mă doar o secundă,
doar un minut să-ți fiu masă de-altar
unde Fiul Luminii
ți se născu…

DOAR ACOLO

Voi pleca din nou în cer
să te caut
negreşit
fiindc-aici nu te-am găsit.

Doar acolo mai poți fi
într-un licăr de safir
al steluțelor mijind
din zenit până-n nadir…

ÎN ZORI DE CRĂCIUN

Mă năpădesc câteodată în minte
ierburi aromate – cuvinte –
în zori de Crăciun
ca şi în Ajun,
precum o mireasmă
de sfântă agheasmă
din suflet blajin
şi mă înlumin.

În cerul lăuntric
se face senin.
Din pâine şi vin
plămădesc aluatul ceresc
şi îl aştern pe altarul
în formă de crin
în fața căruia
vin să mă-nchin…

ÎNTRE TIMP

Îngerul mă caută
şi nu mă găseşte.

Eul meu pleacă subit
din propria umbră.

O literă talisman
stă agățată
de gâtul prezentului.

Între timp
dragostea lăstăreşte.

MĂ UIT CUM MĂ PRIVEŞTI

Te-am strigat
sau ecoul glasului tău
îmi răsună-n auz?

Mă uit la tine cât de atent
mă priveşti.
Cum de mă recunoşti
în mulțime,
de parcă n-ai avea ochi
decât pentru mine!

Mă faci să mă simt
cu umilință
pe pământ – unică ființă!

Vreau să mă pierd
în al tău necuprins
şi să ard precum rugul aprins
de care-mi vorbeai
Yahwe, Elohim, Adonai…

Singurul
care m-a învelit
în straie de nemurit!

O PARCELĂ DE CER

Un loc aparte păstrez
unde să înviez,
o parcelă de cer
Doamne-ți cer
să am unde să-nviu
în spațiul târziu.

Să ajung
după zile de mers
Acasă în Univers.

Un loc unde
apa cioplește statui
ca pe grui.

Un colțișor cu pridvor
unde să mă așez
să pictez
magica stea
care o dată ivită
vestește
Ființa cea nemărginită….

BOCET DE ÎNSTRĂINARE

Plânsu-m-am şi m-am tot plâns
roade că nu am de strâns.

Am tot plâns şi-am tot oftat
că fântâna mi-a secat.

Mi-a secat demult izvorul
de-unde se-adăpase dorul.

Sfărâmatu-s-a ulciorul
de când a plecat cocorul,
înspre țări îndepărtate.

Mânurile mi-s legate
ochii mi s-au scurs în zare
de atâta-nstrăinare.

Gura de cuvinte-i mută
mintea slabă şi durută.

Genele tremurătoare
ca la sălcii plângătoare.

M-oglindesc în ape crunt
şi nu ştiu cine mai sunt…

UN CEAS DE LUMINĂ

Un ceas de lumină
mai mult,
mai dă-mi un ceas de lumină
căci bezna adâncă m-ajunge
şi mă întină.

În mijlocul lumii
să nu mă mai simt
Doamne,
atât de străină
şi glasul meu
încă viu
să nu mai răsune spart,
în pustiu….

MĂ-NVÂRTE IUREŞUL

Spre sensul implacabil curg,
Cum să mă reazem de amurg?
Cum să mă sprijin de o rază
Ca să-mi găsesc râvnita oază?

Mă-nvârte iureşul intens
Spre capătul cu unic sens;
E puntea-ngustă, drumul strâmt
Dar am făcut un legământ:

Să nu m-abat, să nu m-opresc,
Nicicând din crugule meu ceresc.

AUTOGRAF PE LUMINĂ

Iubită
vreau să mă simt
cu iubirea iubirii
de tine.

Iubirea scrisă pe cer
cu aldine.

Iubirea izvorâtă
din lumina timidă
care se retrage în sine.

Armonie posibilă
între rază şi umbră.

Iubirea e
autograful meu
scrijelat pe Lumină..

NU MI-A RĂMAS DECÂT

Secundele-ți țâşnesc din unghii moi
şi-mi cresc minutele argint în plete.
Atunci de ce mi-s anii tot mai goi
de parcă lupi mă hăituiesc în cete?

De ce mi-e iarnă când e vara-n toi
şi mi-e cumplit de frig în primăvară
iar crengi uscate fără de altoi
mă-mbrățişează şi mă înconjoară?

Mi-e sufletul surpat şi năruit
statura mai smerită, mai firavă
nimic nu mai găsesc din ce-am iubit
şi-mi creşte grâu din inima bolnavă.

Şi aerul se clatină uşor
şi tot pământu-mi fuge sub călcâie;
nu mi-a rămas decât să mă-nfior
să urc pe cruce să mă bat în cuie…

ALT FEL DE A ÎNVINGE

Ca pruncul nenăscut în sân de fată
stau cuibărit în pântec de cuvânt
sunt pofticios să mă mai nasc o dată
cuțitul vieții-n moarte să-l împlânt.

Iar când voi reveni cu-adevărat
am să mă scutur mai întâi de rouă
ca să-mi rămână sufletul curat
pentru o viață şi o moarte nouă.

Privind atunci cum totu-n jur se stinge
şi cum se surpă-ntreg nimicul frânt
am să-mi aleg un alt fel de-a învinge
precum în cer aşa şi pe pământ…

EŞTI CER ÎN MINE

Tu eşti întreg trăind mereu în mine
nu pot nicicând de tine să m-ascund
pătrunzi în trup,în minte,-n gânduri line
îmi eşti alcătuire şi rotund.

Şi azima şi vinul sunt în tine
potirul tainicei şi sfintei Cine
şi-n adieri de proaspătă mireasmă
eşti grâu de jertfă şi catapeteasmă.

Eşti cer în mine-atâta cât încape
şi-mi eşti cel mai departe om de-aproape
în Infinitul care ne desparte
vei continua să-mi fii şi după moarte.

CRUCI DE LUMINĂ

Forul lăuntric
drept unic sălaş
al penitenței.

Licoarea absenței
picurată-n auz
îmi răsună
acolo unde
încă mai caut
acordul de flaut
menit să mă reintegreze
în Infinit
la steaua ce-mi poartă
sorocul
şi mă închină
în fața Imensei Cruci
de Lumină….

RĂSĂRIT ASFINȚIT

Fără cruțare
Timpul suflă năprasnic
în lumânare.

Umbrele joacă-n pustiu
sus în ornic.

Nu mai sunt dornic
să fiu
un fir auriu
            de scamă
palid de teamă
că vântul haotic
s-ar porni să mă salte
peste turle înalte
spre zenit
într-un alt fel de răsărit
abia asfințit…

TEMEI DE RUGĂ

Temei de foc
e dragostea-mi de tine,
temei de rugă
şi temei de bine.

Durat în suflet de străvechi părinți
avere scumpă fără de arginți.
Stei sfânt cioplit cu măiestrie
şi aşezat pios la temelie.

Ca să durez al dragostei rotund
de oameni trebuia să mă ascund
şi altă-nfățişare se cuvenea să iau
paharu-nstrăinării
până la fund să-l beau.

Dar dragostea de tine-a-nmugurit
cu şi mai multă râvnă-a izbucnit
şi-a devenit şuvoi de lavă-aprins
m-a cucerit definitiv, m-a-nvins.

Pe-o cruce de lumină răstignit
tu-mi eşti potirul bun de mântuit.

SINGURA LUMINĂ

Stau răstignită
pe aerul cast
şi nu îndrăznesc să adast
nici cu gândul
la mirele meu, Cuvântul.

Mi-e sunetul spart
ca lemnul de toacă
nelăsat de ajuns să se coacă
dar înfrunzit
şi-nflorit…

Cu ochiul atent
la astrul absent
mă desfac în aşchii mărunte
precum firele de iarbă cărunte.

Lemnul de salcie suspinândă
mi-aprinde candela blândă
a inimii
singura lumină smerită
în această beznă
din ce în ce mai cumplită….

DE CÂT TE IUBEAM

Încă de când trăiam
muream şi din nou înviam.
Nici nu murisem de tot
şi priveam înapoi
ca soția lui Lot.

Încremeneam de cât te iubeam.
De-atâta iubire
plecasem din fire.

Nici n-apucasem să mor
că începusem să zbor.
Cu aripa frântă despicam ceața
să-ți văd fața.

De lume visam să mă dezlogodesc
ca să te privesc
căci numai atunci când muream
te vedeam…

ÎNCEPUTUL LUMINII

Ştiu, moartea
nu înseamnă ultima zi
ci doar prima – a veşniciei –
zi de har absolut,
de har fără margini;

începutul Luminii divine în noi;
binecuvântare de duh,
literă scrisă pe cer
cu propria respirare.

Limbi de foc,
mir revărsându-se
peste masa cu darul de nuntă.

E ziua în care,
abia apuci să-l atingi
şi sufletul
dintr-o dată
învie…

MOARTE DE TOT

Trecut-am astăzi dincolo de vis
şi se făcea că sunt în Paradis.

Păşit-am astăzi dincolo de stele
în visul nebulos al morții mele.

De frică mă-nălțasem mai presus
cutreierând Lumina lui Isus.

Dizarmonia se schimba în armonie
mă îmbătam deja din veşnicie.

Gustam nesățios din nemurire
ce-mi devenise cea de a doua fire.

Ştiam că numai astfel pot pătrunde
durerea de oricând şi de oriunde,

că doar aşa pot alunga ce-i rău
cu Sfântul Sânge şi cu Trupul Tău.

Din Sfânta Jertfă tot mâncând şi bând
m-am deşteptat din moarte renăscând.

ÎN TIMP CE

Sunt împuşcată de-o
puzderie de stele
şi cad răpusă-n dans nebun de iele.

Sunt amuţită de cât Viu mă paşte
în timp ce moartea
în dureri mă naşte…

SPRE ÎNCEPUT

Eu Doamne, doar atât am vrut
în toamna grea a existenței mele
să curg spre moarte ca spre Început
cu ochii la pleiadele de stele.

Să număr aştrii ca pe boabele de rouă
țâşnite de sub pleoapele strivite
atunci când străvezie-i luna nouă
să rostuiesc „cuvinte potrivite”…

E-un adevăr că doar scriind trăiesc
în noaptea morții mele tot mai stranii
mă-mbrac mereu cu sfintele pisanii
şi doar în slovă vreau să nemuresc…

SĂ-MI FII LUMINĂ

Mă străpunge-un gând lucid:
Moarte, vreau să te ucid.
Când te simt să fiu imun
Moarte, vreau să te supun.

Ştiu mai bine ca oricine:
De când sunt – trăieşti în mine.
Eşti fantoşă, eşti paiață.
Vreau să te prefac în viață.

Chiar în cea mai neagră tină
Moarte, tu să-mi fii lumină.
Moarte, blândă auroră
Frate vreau să-mi fii şi soră.

Ca un abur, ca o boare,
Să purcezi să-mi dai târcoale.
Vreau să-ți simt obrazul cald
Ca aripa de herald.

Un zefir, o adiere,
Vreau să-mi fii o mângâiere
Căci nimic nu ne desparte
Dragă moarte, scumpă moarte.

Am uitat dispreţul, ura,
Tu-mi eşti singură – făptura
Ce-o mai am, ce mi-a rămas,
Restul, toate-s de pripas.

Nici nu ştiu cum să te-mbii
Viață veşnică să-mi fii!
Iată, nu mă mai feresc:
Moarte, vreau să te-omenesc…

TU SINGUR, DOAMNE, EŞTI

Mi-a mai rămas un strop de efemer
Dar ce să fac cu el Preasfinte Doamne,
Iubirea e destin şi-atât îți cer
Să nu-l îngropi în frigul unei toamne.

Lihnită parcă sunt de gingăşie
Flămândă sunt de mângâieri uşoare.
Un cerb boncăluind în vis mă-mbie
Chiar dacă amintirea mă mai doare.

Mai dă-mi o şansă, Doamne, de iubire
Un strop mărunt, o lacrimă, un cât
În fața veşniciei, doar atât
Să mă agăț din nou de fericire.

Să scânteiez ca jarul sub cenuşă
Să mai ridic un monument în vis;
Iubirea să-mi pătrundă pe sub uşă
Să mă trezesc iubind, în Paradis…

Atât mi-a mai rămas: să mor de vie
Să mă aprind ca un crâmpei de jar
Pătruns în carnea destinată ție
Să mă tămădui cu cerescu-ți har.

Tu singur Doamne eşti Acel ce Eşti
Nemuritor în sferele divine.
Prin moartea Ta mi-arăți că mă iubeşti
Şi-apoi învii ca să mă-nvii pe mine…

MĂRGĂRITAR

Eram în interiorul durerii
iar nu durerea era în mine.
Muşcasem din fructul oprit
al dorinței
şi nu mai găseam drumul de-ntors.

Limfa vitală alerga
mai repede decât răsuflarea.
În scoica sidefie a inimii
se născuse un mărgăritar
din lacrima crudă
a durerii…

PENTRU TINE

Una cu țărâna
aş fi vrut să mă fac
să mă fac una cu apa
frământătură umilă
de sfântă argilă.

Aş fi vrut să devin
dulce-amarul pelin.

Foame să fiu şi merinde
suflet curat să devin
ce nu se vinde.

Să mă fac una cu luna
maiestuoasă
şi să fiu doar pentru tine
pâinea şi vinul
          pe masă…

SĂ ALERGĂM ÎMPREUNĂ

Alergam împreună cu tine
spre țintă.
Tu înainte, eu – din urmă,
abia rătăcită de turmă.

Abia te zăream din departe
dar ştiam c-o să te-ating
numai în moarte.

Doar prin a morții cunună
ne va fi-ngăduit
să alergăm împreună…

PÂNĂ LA ÎNVIERE

Să te privesc
până dincolo de orbire;
să te ascult
până dincolo de asurzire;

Să te presimt
până dincolo de simțire.
Să-ți vorbesc până la amuțire.
Să nu cunosc mângâiere
decât să mor până a Înviere.

Cu toate simțurile să-nvăț
să te percep dincolo de fire
şi să te urmez pas cu pas
până la mântuire…

ECLIPSĂ

De dorul prea îndelungat
şi stelele au scăpătat.
E cerul surd, încremenit
Luceafărul a amuţit.

Cum să mă-nalţ în cer surpat
în ceru-atât de supărat
cu soare gri, acoperit
cu pojghiţă de neiubit?

ENTROPIE

Din obrazu-i pământiu
Moartea naşte-un suflet viu
Şi-ntr-o linişte deplină
Moartea naşte o lumină.

Pragul său călcat o dată
Într-o stranie fregată
Din sărmana nefiinţă
Te preface în fiinţă.

Susurând într-o grădină
Sub lumina lunii lină,
Apa Styxului uşor
Se preschimbă în izvor.

Şi tot astfel râul vieţii
Sparge malurile ceţii
Şi cum bobul încolţeşte
Moartea, viaţă-n noi rodeşte.

Din tărâmul umbrei reci
Se revarsă viaţă-n veci.
Fără să mai prinzi de ştire
Moartea trece-n nemurire.

MARTOR MUT

Că moartea-n trupul meu e vie
mi-e martor mut atâtor întâmplări;
trăiesc în ea-n deplină armonie
şi-o recunosc venind din depărtări.

Nu poate însă nimeni să-mi explice
de ce mi-e moartea cel mai bun complice
şi-n timp ce viaţa aprig o iubesc
cu moartea-n suflet zilnic mă trezesc.

UN LOC DE ODIHNĂ

Nu ştiu când a fost
clipa, ora, ziua
când am început să vorbesc despre mine
la timpul trecut.

Doar ceilalți mai vorbeau
într-un timp actual, prelungit,
copleşiți de numărul uriaş
de file zămislite jertfelnic,
absolut inutil –
o dată cu respirarea puțin gâfâită.

Poate singurătatea în care
mă refugiasem de bună voie,
dureroasa conştiință de a fi

față de tot ce, îndeobşte,
se înțelege prin viață…

Mai rămâneau spaimele,
atacurile permanente de panică
sufocându-mă,
biciuindu-mă din tălpi până-n creştet,
cu vergile subțiri dar vânjoase
şi usturătoare ale întrebărilor
niciodată rostite…

Un amestec grozav de rotesc şi sublim
pământesc şi ceresc;
nevoia imperioasă de comuniune
şi senzația că mă lovesc
de pereți colțuroşi,
de ziduri ostile, de ferestre cu gratii.

O, bietele mele pietre de râu,

de câte ori v-am mângâiat
cu genunchii!

Nici afară, nici înăuntru
nu mă simțeam cu adevărat liberă..
Şi peste toate, alarma din labirint
clopotele care băteau toate deodată,
netrase de nimeni
la fel ca atunci când pământul se cutremură.

De fapt, eu însămi mă cutremuram,
mă împleticeam, mă clătinam până aproape
de prăbuşire.

Unde-mi erau aripile
migălite cu grijă
care m-ar fi împiedicat să mă prăbuşesc
în acest abis în spirală?

E posibil ca lumina şi umbra
să te agreseze în aceeaşi măsură?
Apa să-ți facă rău,
aerul să te prigonească?
Ah, acest insuportabil rău de viață!

În definitiv, dacă aş fi privit
mai cu luare aminte dincolo de mine,
prin propria-mi umbră devenită subit
translucidă,
ce-aş fi văzut?

Şuvițele tăcerii,
apa sălcie a lacrimilor debordând
peste scheletul din oase de greieri
mâncat de rugini şi de cari
al epavei,
amestecul de zgură cu cel de reavăn pământ
proaspăt sfințit cu agheasmă,
bun de plămădit o amforă sacră
să-mi țină loc de inimă?

În rest, idoli de tinichea,
Luna scoasă la licitație,

vămi peste văzduhul deja impozabil,
Dunărea cumpărată cu toana,
o bucată de apă de la cine ştie ce milă,
aerul franjurat sau tăiat în felii
de supersonice prăbuşite peste
turnuri gigant

şi câteva brațe doar
din pământul – al nimănui –
în care mi-aş fi putut săpa
cu mâinile goale,
un loc înverzit
de odihnă….

2 decembrie 2008

II.

TÂRZIU DE VIAȚĂ

TÂRZIU DE VIAȚĂ

Nu lipeam pleoapă de pleoapă,
rătăceam în pustiu;
înotam în bezmetică apă
cu ochii mijiți.

Mă prindeau zorii de stea
şi un spin
drept în coastă-mi creştea…
se făcea tulpină, scaiet,
împungându-mă-n piept.

Nu puteam nicicând să-l mai smulg
şi-mi atârna viața de-o scamă,
de-un fulg…

Ce s-a întâmplat?
Nu mai ştiu…
Am ațipit.
Se făcuse în viață
Târziu….

CUM SĂ MĂSOR VEŞNICIA?

Am trezit piatra din adormire;
o zgâlţâiam puternic
până începu singură să se mişte.

Era o piatră copil
şi-abia deprindea mersul
spre boltă.

Sensul ei încă nu fusese aflat
şi adevărul nu i se descoperise.

Îi auzeam pulsul zvâcnit
năduşindu-mi încheieturile.
Mirosul ei crud împânzea
orizontul
cu esenţe telurice.

Am aşezat-o-n lumină
să-i privesc efemerul.

Cum să măsor veşnicia
fără să mă fac una cu piatra,
fără să mă nimicesc,
zămislind-o?

TE CAUT

Arsă e lumina
din propriul zâmbet
arse culorile în Brumar,
sunt arse şi palide,
florile…

Te caut în clipa cea arsă
din zâmbetul cast;
te caut în lacrima ierbii
la care adast…

DEJA ŞI NU ÎNCĂ…

Umbre, lumini,
flăcări şi spini,
floare de colț pe o stâncă,

Iar moartea
atârnând de o stea,
prezentă deja
şi nu încă…

LA HOTAR

Se confruntă cumplit
la hotar
trupul şi sufletul.

Doar seninătatea pietrei
lichide
mai poate arăta
fără umbre
Lumina eternă….

DIN MAREA FIINȚĂ

Cât aduni,
atât vei avea
din tine,
din ce-i al tău,
din ființa celorlalți,
din marea Ființă
a Eternității….

SFÂRŞIT NEŞTIUT

O vreme
şi încă o vreme
auzeam doar
muzica din galbenul stins
a sfârşitului neştiut
din străfundul
de întunecime.

Simt cum moartea-mi
străpunge subtil
atelajul…

ABISUL CLEPSIDREI

Bat timpul cu genele.
De câte pleoape
fi-va nevoie
pentru a umple
abisul clepsidrei?

SĂLAŞ ÎN CUVÂNT

Nici o mirare nu mi-a rămas
pe genele gândului
de când intonez fără glas
muzica sacră-a Cuvântului.

Nici îndoială, nici întrebări
nici zboruri spre tainice astre,
de când aştern covoare pe scări
pentru picioare măiastre.

În neasemuite culori
strig, şoptesc, îmi fac visuri.
Ruga-mi ajunge până la nori
şi mai departe-n abisuri.

Blând surâzând netezesc
aerul de legătură
pentru cei care îmi întregesc
cu iubirea, înalta-mi făptură.

Nu mă sperie soare, nici vânt,
nu mi-e teamă de nori sau de ceață
câtă vreme îmi aflu sălaş
pentru Veşnică Viață…

TU

Şi-atunci ai venit
să-mi scrii numele
pe nisipul curgând
monoton
al clepsidrei…

CU OCHII ICOANEI

Mă priveai
cu ochii icoanei
şi-mi făgăduiai nesfârşirea
Infinitul,
Nemărginirea.

Mi-ai dat rost,
înțeles,
şi menire.

Aerul meu
cuprins e de tine
ca de cea mai fastuoasă
dintre Lumine…

FĂRĂ GLORII

Şi vin şi plec,
şi plec şi vin,
mă întuneric,
mă-nlumin

şi fără glorii mă petrec
precum luntraşul obosit
trăgându-şi luntrea
la edec….

CONTINUITATE

Cu mult înainte
de început
El era
Neştiut.

Prezent infinit
El ne va prelungi
până dincolo de sfârşit.

RUGĂ

Dă-mi Doamne răgazul
spațiului din care lipsesc
timpului care nu mă mai rabdă
aerului ce nu mă conține,

durerii care, orice aş face – mă simte,
pământului care mă cheamă
cerului care mă-mbie
şi apei care cu disperare mă vrea:

tot atâtea ispite
de-a azvârli în genuni,
cenuşa ruptă din veşnicie
-a clipei -

Un înger îmi leagă aripi de plumb
pe călcâiele sfârâind
direct peste creştetul
greu încercatelor mele
cuvinte…

STARE

Pământul
ce mă conține
şi cerul
căruia îi aparțin
dinainte de fire,
sunt aripile desfăşurate
vertical
în nemuritoarea
Lumină…

DOAR ATUNCI

Un drum vioriu
răstoarnă cerul
-în fugă-
Apropierea
tot mai mult
mă-ndeparte.

Numai când voi muri
voi uita
cu bună ştiință
de propria moarte…

BLITZ

În suflet,
în minte,
amintirea ta
un fel de răcoare
fierbinte…

SENIN ÎNDEPĂRTAT

Ca un ecou
liniştea răspunde
simfoniei copacilor
căzând ca polenul de aur
peste imaginea ta
-senin îndepărtat-
cu parfum de lavandă…

ȚIPĂTUL SECUNDEI

În loc de nisip
din clepsidră se scurg
firişoare de sânge.

Lama de obsidian
sclipeşte
sub raza de lună.

Cu piedica trasă
orologiul uman
aşteaptă țipătul
implântat în rărunchi
al secundei…

ZBURAREA

Apele timpului
se revarsă în sus.

Stavilă cum să le pun,
şi până când
să mă opun,
cu trupul să-mpiedic zburarea,
zădărnicind
-fie şi cu o clipă-
plecarea?

ÎN ALTĂ REALITATE

Doar dincolo de apele tulburi
ne mai putem întâlni
numai acolo,
ne vom putea pentru ultima oară
atinge cu adevărat mâinile
despărțite în viața dintâi
jinduind fiecare
alt fel de dragoste…

Doar spațiul de dincolo de zenit
ne va putea cuprinde.

Surioara noastră – moartea –
singura rudă
ne va împreuna mâinile pentru totdeauna.

Cu disperare te strig.

Dorul pleacă de pe acum
să te caute,
în altă realitate,
mereu jinduită,
o singură dată atinsă…

PÂNĂ ACOLO…

Față în față
la o distanță de ani,
stând drepți în augusta lumină.
Gândurile lor doar.
          gândurile
se arcuiau fastuos
aidoma curcubeului la nadir
într-un punct infinit
întâlnindu-se.

Nu ştiau cât mai au
de străbătut separat
deşertul întortocheat
dar erau fascinați deopotrivă
de paşii până acolo.

TREPTE ÎN FORMĂ DE ARIPI

Cu fiecare zi trăită
m-apropii de Tine c-un pas.
Distanța se face mai mică,
drumul mai strâmt
cale de-o sâmbătă,
cale de-un zbor de albină
de la stup la mireasma florii de tei
dimineața.

Nu mai e mult până ochiul se-ntunecă
şi nu voi mai putea privi
decât cu vederea din spatele ochiului
cea care nu minte
şi care-mi aşterne
trepte în formă de aripi
de heruvimi
spre punctul incandescent
-moartea-
care ne va uni
întru veşnică viață…

STRIG CU FIINȚA

Zac şi rabd
şi plâng şi tac.
Nu am zile pe abac
să-mi destăinui neputința.

Strig cu fragedă-mi ființa,
gem şi țip,
m-agăț de cruce.
Să mă-nalț, să-mi dau silința
până unde, până când,
mă va duce suferința?

UNICA RAȚIUNE

În nesfârşite depărtări
cine, decât El
poate fi mai aproape?

Şi cine –
tăcând -
îți poate – mai desluşit a vorbi –
despre unica
rațiune de-a fi
care poartă numele de credință?

CUVINTELE MELE, FIINȚELE

Până la glezne,
pân' la oblânc
îngroapă în brazdă
semințele
cât mai adânce,
aşa cum aş vrea să îngrop
în inima ta
Cuvintele mele,
Ființele…

SE-APROPIE VEŞNICIA

Ca o noapte se-apropie veşnicia
de mine.
Şi eu sunt ca o casă
gata să cadă,
numai ruine.
Ca o noapte cu bolta fără de stele
aşa mă ajung şi mă-nghit
păcatele mele.

O veşnicie fără soare?
Mă doare
şi strig speriată:
Ajută-mă, Tată!
Şi scoate-mi în cale
o stea
o duzină de stele opale,
o candelă,
un muc de lumânare,
când merg cu picioarele goale
pe bolta adâncă.

Şi scoate-mi în cale o stâncă,
să mă agăţ cu putere de stei,
pentru toţi anii grei
străbătuţi în plină iubire.
Fără credinţă,
fără speranţă,
fără iubire…

LACRIMI DE SFINȚI

Vitralii lăuntrice:
tremură piatra
de trupuri de sfinți,
tremură piatra.

Moartea cu viața
năruie vatra
zilnic
moartea cu viața…

Şi-atunci când devin
copiii părinți
lacrimi de sfinți
picură dor
în sparte vitralii…

ÎȚI SCRIU PE FIINȚĂ

Nu pe hârtie îți scriu,
îți scriu pe ființă;
pe propriul suflet îți scriu
cu un cui siniliu
citeşte-mă cu îngăduință.

Cu țipătul scos din rărunchi
îți scriu în genunchi.
În şoaptă cuvântul mă cere,
îți scriu pe augusta tăcere.

Doamne, îți zic:
dă-mi rănile Tale
să-ți scriu un poem
gângurit cu petale,

Un poem ca un crin
scrijelind o ninsoare…

Pe rănile Tale îți scriu,
-răni ce mă țin în picioare-
cât nu-i prea târziu
îți scriu pe albastrul de zare.

Îngăduie-mi, Doamne,
cât mai sunt viu,
şi dacă va fi cu priință
numele meu să-ți înscriu
în adânc de Ființă…

PURCEDEM ALĂTURI

Numai Tu
mă vei înconjura
cu sfânta Jertfă a Ta,
în jerbe de crini
frumusețea să mi-o anini,
de arşițe-ncinsă.

Cheamă-m şi o să vin să
purcedem alături pe munte
cu jerbe ghimpate
pe frunte.

Înspre Golgota suim
pe cărările suse
alături să stăm,
ia-ne cu Tine,
Isuse…

ÎN DUMINICA TOAMNEI

Aerul spart în bucăți
de sub pământ
strigă înăbuşit
căuşii de țărână strivită;

geme lumina, neauzită,
ierburi de leac încolțesc
nefiresc
din inima obrintită.
În duminica toamnei
mă nasc nesătul
din adâncul de lut
dar nu pot nicidecum să-ndestul
eternul spart
de glasul de îngeri…

ATÂTA TIMP MAI AM

Bătusem sângele în cui
şi gândul meu şi gândul Lui
le răstignisem de-un picior
de plai – din plaiul cel de dor,

Bătusem amintirea Lui
într-un piron cam ruginit
dar n-am văzut că vreme nu-i
de-un bun rămas,
de-un bun venit..

Atâta timp mai am – de-un zbor –
atâta timp mai am – să mor…

O LUNTRE DE VIS

Oglinzi lichide
punți străvezii-
spre niciunde…

În alba cerneală
picături de sineală
străjuite de sălcii de-argint,
trestii umile,
risipite în vânt.

În vehiculul gândului
-o luntre de vis-
cheamă aproape
orizontul de ape…

UN LOC ÎN CER

M-a istovit vântul sălciu
şi înserarea
în blânda neclintire
a verii lacustre.

Nu-mi mai ajunge
inima de iubit
nu-mi mai ajunge pământul.

Un loc în cer – să-mi aleg
-de nemurit-

Poate mi-ar trebui
alt aluat
pentru aripi…

CURG SPRE AMURG

Oarbe,
surde
şi mute

Iubirile mele
pierdute…

Nimic nu-mi mai spun.

Mi-e sufletul
tot mai imun
şi apun
şi curg spre amurg…

ARIPĂ DE STEA

Un peisaj sufletesc
din care
fiorul de rugăciuni
înalţă viaţa
la rang de virtute.

Şi Tu
făcut păcat pentru mine
mi-ai întipărit sufletul
pe o cruce
sub chip de
aripă de stea
fluturândă…

CALCI PESTE VALURI

Străzi de ape,
străzi de linişte
străzi de miere şi aguridă
colindate de îngeri fragezi şi orbi
în dimineaţa
de Sfântul Andrei
când podarul
ridică puntea-n văzduh
şi tu calci peste valuri
cu sandale de aur
să treci drumul
unind malurile
cu trupul tău prelungit
cât un surâs
de bunăvoire…

CÂT O CRUCE

Atât
cât o cruce
înmugurită
îmi este statura
curgătoare în sus
precum sevele unui arbor…

Sorb din genunea Luminii
până în sânge
        se face senin
ca la o nouă ivire…

DE-AŞ PUTEA

Lamuri de rouă
        aş bea
din cristalul seninului,
de-aş putea să aflu
        în inima chinului
Duhul Înalt
        al înțelesului…

PÂNĂ CÂND

În măgura dimineții
humă albăstrie
acoperind trăitul de gând
din departele beznei
până când
mănunchiuri de raze străbat
dintr-un stei surghiunit
pe văraticul amintirilor…

JERTFĂ DE GÂNDURI

Fluviul de ani
cere jertfă de gânduri
ferige de aur
pe icoane de lemn
dau mărturie-n genunchi
pe iconostasul lăuntric.

Smuls din pustietăți
un plaur cu arbori pitici,
trandafirii,
ce stau de priveghi
la tâmpla zenitului.

Sub aripa Ta,
O, ce bucurie
Divină!...

DESENE DE FUM

Calc pe fum putrezit
în fiere de sepie.
Numai clarul Selenei
scoate Lumina
din negrul de mlaştină.

Nuferi nevăzuți
plutesc pe oglinda fluidă
midii pe luciul metalic
în care desene de fum
deconspiră – târziul -
în rugăciuni
fiorelnice…

ISTOVITOARE, NEMĂRGINIREA…

Zariştea gândului
acoperită de valuri…
Unde-s corabia,
ramura de măslin,
şoimul alb,
vântul sălciu
să împrăştie clipele?

Pământurile – înviind ale sinelui –
cu rădăcinile suite în cer
unduie precum trestiile
şi-ncep tăcute să cânte
răsfoind orizontul
ca pe o carte
de dragoste…

AER – DE-UN ZBOR

Mai am aer
de-un zbor pâlpâit
până la hotarul
marii singurătăţi.

Tărâmuri de apă
m-ajung şi mă năruie…

Năvodarul
aruncă mreaja de-un stânjen
să-mi scoată mâlul uscat
de pe aripi…

SPAŢIU DE JIND

Cu sufletul ochi
        gemând de Lumină
şi gura izvor înmiresmat
de dumnezeire plină
mă-ncarc de sublim
        ca de rouă
dimineaţa, pământul;

şi-mi creşte la subsiori
o aripă nouă,
o aripă ca de nălucă
spre locul de unde-am plecat,
în curând
        să mă ducă.

Şi doar iubind
să astup cu făptura-mi
        spaţiul de jind…

MI-S MÂINILE RECI DE CUVINTE

Mă simt istovit de cuvânt
Mă simt istovit de tăcere,
Un bulgăre viu de pământ
Din moarte – viața mă cere.

Mă caută moartea şi-n viață
Din lut să mă ducă la cer;
Legat de speranță c-o ață
Lumina mi-o fac lăicer.

Mă caută cu lumânarea
Mă caută moartea cu sârg,
Cu apă să-mi stingă suflarea
Şi-n taină-mi propune un târg.

O iarnă din mine lipsesc
Cu sângele încă fierbinte.
Mă caut şi nu mă găsesc
Mi-s mâinile reci de cuvinte…

DUH PE GÂNDURI

În haine albite de sânge mă-mbrac,
mă-mbrac în haine de sânge.
Şi plâng şi tac şi tac şi plâng
Privind cum pâinea se frânge.

Şi cum să nu plângi şi cum să nu taci
şi să nu te îngânduri
văzând cum îți cade în limburi de foc
Duhul pe gânduri…

Şi din întuneric,din vânt şi din frig
Lumina din mine purcede
doar astfel rămân să-L privesc,
să-L privesc,
pe Acela care mă vede…

MĂ RIDIC ŞI ÎȚI ZIC

Cad de oboseală în suflet
cad de oboseală în minte;
sângele – când se răceşte –
când e fierbinte…

Apoi mă ridic şi îți zic:
Doamne, mai iute mă du
la Acela care din lut
şi suflare de Duh
mă făcu…

TOTUL ÎN TINE

Mă lepăd de lume, mă lepăd de sine
şi caut, Isuse, Totul în Tine.

Las altora tot ce n-am scris
şi-un gol vinovat în albume.
Las altora glorii şi vis
cuvinte postume.

Din lujerul meu de pământ
Cu sânge şi rouă stropit
Rămân încrustate pe vânt
Cuvintele-n care-am iubit.

Căci am risipit, nu am strâns,
dând deseori pe veresie
cuvintele-n care am plâns
pentru Tine, Mesie…

O CANDELĂ

Cu zvâcnetul aripei Tale
arată-mi drumul pe cale.
Cu aura frunţii divine
aprinde o candelă-n mine.

Prin limbă de foc
grai limpede-mi dărui
şi haruri belşug
să nu mă mai nărui…

MĂ VINDEC DE TRUP

În zori îmi întind cuvintele
către Tine:
Le înalţ precum cămăşile de ivor
pe culmile depărtării divine…

Aerul tremurător
mă-nvăluie cast
precum iubirea fără de trup
cu mireasma sinilie a zării
la care adast.

Astfel plângând în cuvinte
mă vindec de trup
într-o uluitoare
tămăduire de suflet…

DOR DE IVOR

Cu mâinile Sale
Dumnezeu îți deschide
o uşă pe cale.
Şi tu, dragule drag,
păşeşti peste prag.

O, ce dor,
de sân de ivor
şi de pâinea
ce pentru tine
azi se cuminecă!

OARBĂ ERAM

Ce făceam şi unde eram
de nu auzeam când mă strigai
pe piciorul de plai,
când zisu-mi-ai:
-Hai cu mine în Rai!

Vocea ta mă străpungea
precum raza în oase
şi nu te vedeam
oarbă aşa cum eram…

VEDERE LĂUNTRICĂ

Îmi trimit speranțele
dirijabile fără nacele
spre necunoscutul atât de ştiut
din gândurile mele.

Mă uit în vis
la orbitele lui cristaline,
la aerul pur
ce vine din sine…

L-aş soarbe în mine
să dobândesc
limpezimea vederii lăuntrice!

UN SUFLET ÎN PLUS

Între mine şi tine
punte frântă
peste apele infinite.
Oameni-pod pe câmpiile aromitoare
dăinuind între cer şi pământ
la înălțimea zborului de prigorie.

Pod plantat de har
între viață şi moarte,
peste tot ce părea
definitiv despărțit.

Pod fremătând de chemări
-mâinile noastre siameze-
în rugă senină şi tainică.

Între început şi sfârşit
străbătând genunea durerii
pod prea curat – verigă de milostivire
pod făurit din Lumina-Nvierii.

ETERNUL FIIND

La cine mă trimiți
cu desaga de şoapte?
Doamne, Tu nu vezi că e noapte?
Străzile-s pustii
şi teamă mi-i că mă rătăcesc
în tumultul lumesc
orbecăind
în Eternul FIIND
cu jindul de nemaimurind?

PRIVIRE AUGUSTĂ

Mi-e sângele răstignit
în artere;
Cărarea timpului tot mai îngustă.
Un fruct interzis
îmi putrezeşte în palmă.

Numai privirea
acolo unde se sărută
pământul cu zarea
rămâne augustă…

AŞCHII DE STEA

Ţăndări umile din inima mea
cad peste albele file
aşchii de stea
pulberi de gând
duse de vânturi
de ploaie,
stăruie blând.

Inima mea
cercetată de Duh
-un diamant-
cules din noroaie.

LUMINA DIN MINE

Înspre izvoară
Lumina din mine
începe acut să mă doară.

Înspre amurg
Lumina din mine
senină purcede
spre Demiurg.

Lumina din lut,
ce sfânt se prelinge
spre Început!

CUVINTE-NVIATE

În cuibul cu două hulube
am pus la păstrat
cuvintele tale.

Miroseau a gutui,
a merişor,
a tuberoze.

Şi parcă îngerii cădeau
de pe catapetesme.
În timp de
Cuvintele tale-nviau
împresurate de albe
miresme…

NU VOI ŞTI

Cât din mine e-al Tău
şi cât din Tine
e-al meu?

Nici un zeu
nu şi-a dat
sângele tot
pentru mine.

Doamne, pot
să mă urc şi-n Empireu
pe tărâmuri străine
tot nu voi şti
a te cinsti
cum se cuvine…

SIMT CUM….

Ziua când
statuile se aruncă în gol
de pe soclu
despletit de fiori
despletit de cuvinte,
simt cum Duhul
geme în mine
până văd flăcărui
fumegânde
peste ruine…

ATÂTA SUNT

Un fir parâng
atâta sunt, Doamne,
şi-n două mă frâng
bătută de toamne…

Mâzga se-aşază pe bronz
caii şi-au pierdut
coamele împletite;
două picioare de marmură
îşi mai caută încă stăpânul.

Oasele mele
ca o mie de harpe;
eu tac dar ele țipă
ca din gură de şarpe…

DE-ABIA MAI AM TIMP…

N-am timp să fiu tristă
de-abia mai am timp să mă bucur;
să mângâi cu ochii pierduți
-nemărginirea-
să adulmec iubirea
de la zenit la nadir:

să mă îmbrac în zefir
şi în voaluri de rouă.

Spre ceruri înalț
brațe de rugi în mănunchi.

De-abia mai am timp
să vă scriu în genunchi,
să mă dărui cu smerenie
v o u ă…

ATÂT DE SINGUR

Şi deodată ai rămas
atât de singur,
bântuit de frigul ultim,
singur
să străbați
vastele încăperi
ale întunericului.

Drumul e de neîmpărtăşit
hățişurile istovitoare
iar tu te îndrepți
pe cărări neştiute.

Nu mai încape vreo amânare.
Nici o înlocuire – posibilă.
Vama s-a dovedit prea mare,
te-a copleşit, te-a copleşit.

Cei care nu te pot urma
decât puțin mai târziu
îți cer iertare.

NEPUTINȚĂ

Cât de puține
cuvinte găsesc
pentru câte aveam
să-ți spun.

Dincolo de
înfriguratele silabe
aştern
un buchet de gânduri
în neputința
de a-ți înapoia
anotimpii făgăduiți.

ASCUNSUL

Te-ai ghemuit acolo
în spatele neşansei
şi nu mai vrei să vezi pe nimeni
refuzând
orice comunicare.

Degeaba îți trimitem în întâmpinare
noianul de întâmplări
purtând pecetea duratei;

cuvintele nu te mai ating,
durerile nu te mai dor.

Drumul de întoarcere e orb
Vameşul – surd şi neînduplecat.

REQUIEM

Iată-ne strânşi în jurul durerii
atât de singur – fiecare cu sine
sărăciți laolaltă
fiecare într-alt fel
împletindu-ne lacrimile.

Iar tu,
surd la chemări,
orb la descântec,
rănind cu nesuflarea,
străin de veghea dureroasă,

atât de departe,
atât de al nostru,
atât de nepătruns,
încât la întrebarea:
De fapt, cine eşti tu?
atât de firescul răspuns:
-Eu sunt…un om,
răsună straniu,
împrăştiind pustiu…

ABSENȚĂ

Am alunecat brusc
într-o surdă neînțelegere
când orice cuvânt devine searbăd
copleşitoare fiind
însăşi ideea
de neființă.

Atât de omenescul tău gest
a rămas suspendat
rătăcit printre noi –
-pasăre albă-
deasupra amintirilor
buimace de tristețe
şi de neînțeleasă absență,
când orice lucru
răspândeşte în jur
culoarea înzadarului….

AI NEMURIT

Nu ne mai eşti,
acum,
de când ai nemurit
de o mie de ori
pentru fiecare.

Ai obosit
şi nu ți-e dor de nimeni.
Obsesia şi-a-nchis carapacea
peste frig…

NEÎNȚELEGERE

Taci într-adins
tu care ne minunai întotdeauna
cu doririle tale de bine.

Te-ai ascuns
şi nu te mai putem ghici
eşti aici şi niciunde
deopotrivă al tuturor

de parcă anume
ai fi pregătit
ultima glumă durută
pentru a ne juca un renghi grozav
şi cu atât mai neverosimil…

STRIGĂT

Dincolo
de aceste cuvinte
eşti tu,
atât de aproapele,

atât de statornic
în inima mea,
încât
dacă întind mâna
mi se pare că aş putea
chiar să te ating
să-ți fulger umărul
cu răsuflarea.

Strig către tine.

Poate-mi vei auzi
într-un târziu
tăcutul strigăt.

Galați, 30 noiembrie – 2 decembrie 2008
În nopțile de priveghere